

Sag bliver lagt saa fuldstændig i Folkets Haand, som nogen Sag kan.

Der er et af Forslagene, som jeg ikke er glad ved, og hvor jeg — det vil jeg sige her — ikke helt igennem kan følge mit Parti, det er Lønningslovsforslaget. Vi ere efter min Mening i de senere Aar med Hensyn til de vedtagne Lønningslove gaaede lovlig vidt. Men der er dertil at sige, at da de kom frem, havde vi økonomiske Opgangstider herhjemme, og da er man tilbøjelig til at strække sig noget videre, end naar Tiderne ere vanskelige. Og jeg synes derfor, vi ikke burde være gaaede saa vidt i dette Tilfælde. Jeg har ikke noget imod, at Hærens og Flaadens Officerer faa noget Lønningstillæg, men jeg synes, at disse Lønningslove gaa lovlig vidt, og kan ikke stemme for alle Ændringsforslagene desangaaende.

I Hovedsagen er jeg altsaa stillet saaledes, at jeg kan gaa med til Forslagene, og selv om jeg ikke er begejstret for alt, er det vigtigste for mig dette, at Landbefæstningen bliver nedlagt; det forsoner mig med adskilligt.

Jeg har Lyst til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch). Det ærede Medlem talte forleden Dag med Retfærdighedens Harne over sit Aasyn om den Sænkning af det politiske Niveau, som skal have fundet Sted herhjemme i de senere Aar. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere en lille Smule af, hvad han udtalte. „Det, der er sket“, sagde han, „er, at man i Befolkningen har faaet en Følelse af, at man ikke kan stole paa sine Repræsentanter, at det er lige meget, hvad Repræsentanterne før Valgdagen lovede“, og videre . . . „at Politikere ere ligesom Mennesker af anden Klasse, upaalidelige Mennesker, som ingen for Alvor kan stole paa. Jeg tror, dette er et Indtryk, vi alle kunde ønske at bidrage vort til at fjerne“. Jeg skal indrømme, at det lød kønt at høre det ærede Medlem fra Langeland holde den Moralpræken, om jeg saa maa sige. Det vilde være endnu kønnere, om det ærede Medlem og hans Partifæller vilde gaa i Spidsen i saa Henseende, det have de nemlig ikke gjort i de senere Aars Politik herhjemme. Tværtimod, de høre netop til dem, der have boet i et Glashus, og de skulde være de sidste til at kaste med Sten.

Det radikale Venstres Repræsentanter have i de sidste Aar herhjemme benyttet det personlige Angreb i meget høj Grad i deres Agitation (*Røde*: Er det Alberti, De

sigter til?). Det ærede Medlem sikkert vil kunne faa Ordet, naar jeg er færdig. Deres Uvillie overfor den nuværende Forsvarsminister, jeg kunde fristes til at sige deres. Had til den nuværende Forsvarsminister, har til Tider ført dem til at anvende en saa personlig Agitation overfor ham, at det er saare langt fra at være tiltalende. Det vilde derfor være overordentlig kønt, om det ærede Medlems Udtalelser kunde føre til, at Medlemmerne af det radikale Venstre vilde anlægge en noget anden Maalestok for deres egen Agitation.

Det ærede Medlem fra Langeland er jo Redaktør af et Tidsskrift, der hedder „Det ny Aarhundrede“. Det eksisterer endnu, saa vidt jeg ved. (*Stemmer*: Endnu?) Jeg siger endnu, men det er nok ellers i Færd med at dø Døden, den vanskelige Død. Det radikale Venstre kan endnu ikke bære et saadant Tidsskrift. Der findes i dette Tidsskrift adskillige Ting, som ere ret illustrerende for det radikale Venstres Dom over en bestemt Person, naar denne Dom udtales paa forskellige Tidspunkter. Det ærede Medlem fra Langeland skrev i 1904 en Artikel i det af ham redigerede Tidsskrift, der hed „Kultusministeren“. Han skrev dér — jeg vil med Formandens Tilladelse gerne citere lidt (*Slengerik*: Lad os faa det hele). Aah, det er for meget, det kan det ærede Medlem fra Middelfart (*Slengerik*) selv læse. Det ærede Medlem fra Langeland skrev i den Artikel om den daværende Kultusminister, nuværende Forsvarsminister: „J. C. Christensens Anseelse var redelig erhvervet og velfortjent. Sin Førerplads havde han faaet underlig let. Der var saa tomt i Folketingets Venstre i Aarene efter Bergs Død i 1891 og Hørups Fald i 1892. Men han fyldte Pladsen. Klogt og sikkert førte han Partiet frem, først til Flertal i 1895, siden til Magten i 1901.“ Det ærede Medlem fortsætter senere: „J. C. Christensen indskrev i disse Aar sit Navn i Danmarks Historie paa ærefuld Vis. Han førte den Politik, som maatte føres, og han gjorde det godt. Gang efter Gang gjorde han Højres Anslag til intet. Gang efter Gang forpurrede han deres Planer, skønt ingenlunde alle Højres ledende Mænd i den Tid var saa helt ufarlige for Modstandere i Taktikkens Spil.“

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede Medlem ikke at foretage saa lange Oplæsninger.